Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

Jeg er den gode hyrde

Joh. 10, 11

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

10de aargang — Winnipeg, Man., Februar 1934 — Nr. 2

GLÆDEN OVER AA HA SITT NAVN OPSKREVET I HIMMELEN.

Preken paa Første Søndag i Faste av Formand J. J. AKRE.
Tekst: Luk. 10, 17—20.

JESUS hadde utvalgt og utsendt det 70 andre, foruten de tolv apostler, for at de skulde gaa i forveien til hver by og hvert sted hvor han selv skulde komme. Sitt ophold skulde de faa hos dem de kom til; de syke skulde de helbrede og de skulde forkynne folket at Guds rike var kommet nær til dem. "Den som hører eder, hører mig, og den som forkaster eder, forkaster mig, og den som forkaster mig, for kaster han som har utsent mig."

De 70 hadde utført sitt missionsarbeide og kommer tilbake til Jesus og forteller hvorledes det har gaatt. Det de hadde oplevd hadde fyldt dem med glæde; de hadde hatt lykken med sig, særlig var de begeistret over at de onde aander var dem lydig i Jesu navn; og Jesus svarer at han selv har sett dette, at han hadde sett Satan falle ned fra Himmelen som et lyn. Jesus hadde sett hvorledes Satan blev nedstyrtet fra sin oprinnelige høie stilling i Himmelen og han hadde ogsaa sett hvorledes han blev nedstyrtet fra sin trone i menneskehjertet naar de 70 hadde utdrevet de onde aander av de besatte, i kraft av Jesu navn. Det viste sig nu at den sterkere var kommet og hadde overvunnet den sterke. Det var for Jesus, Satan var redd, det var for ham han maatte vike, det var i hans navn at Jesu utsendinger drev ham ut. De ville visselig alle ha sagt som Luther i sin sang:

"Vor egen makt er intet værd,
Vi var snart nedhugne.
Men en gaar frem i denne færd,
For ham maa alting bugne.
Vil du hans navn faa visst?
Han heter Jesus Krist,
Den høvding for Guds hær,
I Ham kun frelse er.
Han marken skal beholde.

Mektige krefter hadde overvunnet mennesket og tatt det tilfange. Ved synden hadde Satan faatt det i sin makt og gjort det til sin slave. Ingen kunde ved egen makt befri sig fra de lenker han var bunnet med.

"Ingen kunde, ingen vilde,
Den fortvilet jammer stille."

Mennesket fant sig bundet under syndens og dødens lov i sine lemmer, og formedelst dødens frykt var det i treldom all sin livstid. Stillingen var haapløs, helt fortvilet. Men det som var umulig for mennesker, det var mulig for Gud. "Han som er rik paa barmhjertighet har formedelst sin store kjærlighet gjort oss levende med Kristus, da vi endog var døde i vore overtredelser." Gud hadde lovet menneskene en befrier og da tidens fylde kom utsente Gud sin egen søn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulde befri dem som var under loven, forat vi kunde faa den sønnlige utkaarelse, og istedet for aa være Satans trelle bli Guds barn.

Nu tror vi og bekjenner at "Jesus har friet mig fra synn og fra død og fra Satans rike."

I det de 70 hadde oplevet hadde de sett bevis paa at han som hadde utsent dem var den lovede Messias og Israels trøst. De hadde sett hvilken fryktelig makt de onde aander besat, idet de kunde besette et menneske og faa det fullstendig i sin makt. De hadde sett hvorledes disse besatte plagedes ille av djevelen. De hadde sett hvorledes de onde aander var dem lydige i Jesu navn og dette hadde fyldt dem med glæde.

Ogsaa til oss er Jesu utsendinger kommet med makt til aa drive de onde aander ut av de besatte. De kommer med Jesu Kristi evangelium og det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Den som gjør synn er synnens trell, men Jesus er kommen og forkynner for de fangne frihet og for de bundne fengslets oplatelse. Satan er dømt, han har tapt sin makt, Guds ord kan ham binne. Og derfor jubler ogsaa vi og er glad. Det er herlig naar et menneske fries ut fra Satans slaveri og kan si:

"Vi, O mørkets fyrste vig!
Du har ingen del i mig.
Sjelen er av synnen krenkt,
Men med Jesu blod besprengt.
Vig, hver syndig lyst, herfra.
Jeg har svoret Jehova.
Med et evig, hellig: Ja!"

Ogsaa i himmelen er der glæde naar en synder omvender sig.

Men ikke alle Herrens tjenere kan komme tilbake med glæde og berette at deres arbeide har lykkes. Nei, ofte maa de klage med Herrens profet Esaias: "Hvo trodde det budskap vi hørte? Og for hvem er Herrens arm aapenbart?" Es. 53, 1. Der er ingen synlige resultater av deres arbeide. Satan hadde forskanset sig saaledes at de ikke kunde utdrive ham. Motløse og beskjemmet synes de at høre Jesus si: "Du vantro og vrange slekt! Hvor lenge skal jeg være hos eder og taale eder? Før ham hit til mig." Naar disse spør Jesus: "Hvorfor kunde ikke vi utdrive ham?" Saa er svaret: "Denne slags kan ikke utdrives uten ved bønn og faste." Dette er midlet, la oss bruke det, la oss bære de plagede til Jesus paa bønnens arme, la oss ikke gi oss selv ro og la oss ikke gi ham ro førend han bønnhører. La oss si:

"Jeg vil med kvinden av Kanaans egne
Rope dig efter, og bliver ei stil,
Før du paa bønnen tilslutning maa tegne.
Amen ja, amen, dig ske som du vil."

Fatt mot, du skal ennu seire og Satan skal vige.

Men er du blant dem som har hatt lykke i arbeidet og har sett syndere overført fra mørket til lyset, fra Satans makt til Gud og kan komme til Jesus med glæde og berette, at ogsaa de onde aander er oss lydige i ditt navn, da gjelder det ogsaa for dig aa vaake og be, at du ikke skal falle i fristelse. Var de første fristet til mismot saa er disse fristet til hovmot. Det er dette Jesus ser og derfor sier han: "Dog, glæd eder ikke over dette, at aanderne er eder lydige, men glæd eder over, at eders navn er optegnet i Himmelen." Naar det gaar vel, da er man fristet til aa faa for store tanker om sig selv og da kommer Herrens advarsel: Vær ikke hovmodig, men frykt, og, den som tykkes sig at staa, se til at han ikke faller. Blir man begeistret over den seier man har vunnet over fienden, da kan Satan lett benytte sig av seiersrusen til at felle den som da kjemper i egen kraft. Det er dette Jesus vil værge sine dicsipler mot, naar han gir sin advarsel om ikke aa glæde sig over at aanderne er dem lydige. Der er noget som er langt større aa glæde sig over og det er at deres navn er opskrevet i Himmelen. "Glæden i Herren skal være eders styrke." Det vi er frelste *fra* er stort men det vi er frelste *til* er langt større.

O, hvilken ære for tanken altfor stor,
Hans barn aa være som i det høie bor.
Naar man er bleven, med Jesus rett bekjent,
I himlen skreven, med lammets røde prent.

De som har faatt sine navn skrevne i livsens bok er gaat over fra døden til livet, de kommer ikke for dommen. Herren er deres hyrde og de fattes intet. Ingen skal rive dem ut av Jesu haand. De jubler og er glad nu og de skal være med aa synge den nye sangen for Guds og lammets trone i all evighet og ingen skal ta deres glæde fra dem. Dette skal vi glæde oss over, sier Jesus. Ja, la oss glæde oss over hans frelse, saa mange som er gjenfødte til det evige livs haap. La oss holde fast ved bekjennelsen av vort haap; ti han er trofast som gav oss løftet. I haapet er vi frelste, men haapet skal bli til virkelighet. Og i forvissningen herom glæder Guds barn sig med en uutsigelig og forherliget glæde, idet de opnaar maalet for sin tro, sjelens frelse. Maa Gud hjelpe alle, som leser dette, til at faa sine navn opskrevet i Himmelen og til aa være tro mot ham intil døden og saa faa Livets krone. Amen.

Hvorfor Tier Aftenklokken?

Cromwell, Englands store hersker, satt i teltet barsk og vred,
Ventende paa klokkens klang, ti solen var alt gaat ned.
Ved den første lyd fra taarnet — saa hans ordre lød —
Skulde en oprører som var fengslet, føres til sin død.
Den strenge Cromwell ventet, lyttet spent for hvert minutt.
"Hvorfor tier aftenklokken?" lød hans tordensrøst tilslutt.

Op til taarnet drog saa flere hvor den døve ringer stod,
Heftig trakk han i repet, men fra oven dryppet blod.
Ei en lyd fra taarnet hørtes, og da noen op der gikk,
Redselslaatte i tusmørket de en kvinne skue fikk.
Blek om kindet — glød i øiet — og i klokken fatt hun tok,
Holdt om knevlen begge hender mens den mot malmen slog.

Mens ringeren dernede stadig trakk i klokkens rep
Holdt hun ogsaa stadig fast om knevlen med sitt faste grep.
Henderne mot malmen knustes, blodet fløt i strømmer ned.
Hvorfor, hvorfor? Jo, hun ga det hun aatte av sin rene kjærlighet.
Ti han som dømt til døden var, var hennes mann og venn
Og hun visste, tidde klokken var det haap om frelse enn.

Frem for Cromwell føres kvinnen, skjønt hun var avmakt nær.
"Se paa disse hender, herre," sa hun, "og naadig vær.
Det var mig som gikk i taarnet for aa døve klokkens klang,
Ti jeg elsket ham som syndet, tilgi ham da denne gang."
Sterkt beveget svarte Cromwell "Gaa mitt barn, din bøn er hørt,
Ti med dine knuste hender har du ham til livet ført."

Kjære sjel som dypt er fallen, fengslet for din oprørsaand,
Dømt til døden lenkebunnen i din onde Herres haand, —
Se idag paa Jesu hender. De fik saar paa Golgata.
Han erhvervet naade for dig saa du fri kan gaa herfra.
Tro paa ham som led døden for hver fangen sjel engang.
Han vil hindre dommens klokke fra aa slaa med straffens slag.

— *Th. Westergaard.*

Din Gjæld Er Betalt

I omegnen av en av vore kystbyer bodde en strevsom, men fattig smaabonde, som var kommet i løsgjæld til en velhavende kjøbmann inne i byen. Denne syntes synd paa ham og lot ham derfor, tiltrods for den stigende gjæld, faa det han behøvde.

Bonden lovet at betale, men fortjenesten rakk aldrig lengere enn til det øieblikkelige behov. Tilsist vaaget han ikke aa ta op mere og blev nu ganske borte. Da han intet hadde aa betale sin gjæld med, blev han nu ogsaa saa sky overfor kjøbmannen at han stakk av i en bakgate saa snart han fikk øie paa kjøbmannen.

Denne hadde ondt av mannen og hadde allerede avskrevet hans gjæld blandt uerholdelige fordringer, men syntes samtidig at han burde komme og tale om sin gjæld, og ikke opføre sig som en tyv.

En dag ser han bonden staaende i sin baat nede ved bryggen, med ryggen vendt mot ham. Han gaar like ned i baaten til ham og slaar bakfra armene om mannen. Denne ser sig forskrekket om og blir ganske blek ved at se hvem det var som holdt ham. Forpint og ulykkelig sier han: "Ja, nu skal jeg snart gaa og betale."

"Og jeg som bare har gaaet og ventet paa at du skulde komme til mig, saa jeg kunde faa sagt dig at jeg har strøket din gjæld; men du har jo flyktet hver gang du har sett mig, som om jeg var din værste fiende," sa kjøbmannen.

Ukjente vandringsmann mot evigheten, stans!

Jeg har et bud til dig fra din Gud! Din gjæld er betalt. Den blev betalt den dag da Kristus døde til bestemt tid for ugudelige. Da sønderrev Kristus den haandskrift som var oss imot, idet han naglet den til sitt kors. Gud venter nu kun paa at du skal tro dette gode budskap og vende om til ham, saa dine synder kan bli utslettet ikke bare i Guds bok, men ogsaa i din onde samvittighet, som stadig minner dig om at der maa et opgjør til. Guds evige armer har maaske ofte forsøkt aa stanse dig og holde dig fast saa lenge, indtil du kunde høre hvad Herren har aa si dig, men det er ikke lykkes. Du har ofte hørt paa samvittighetens anklagende røst. Maaske du ogsaa har gjort forsøk paa at forbedre dig, for aa stille denne anklage, men det et ikke lykkes.

Men ett har du glemt. Du har ikke gjort hvad Gud sier: "Hører mig nøie, saa skal eders sjel leve." Det budskap til synderе som kan bringe samvittigheten fred, har du ganske overhørt, eller om du har hørt det, har du ennu ikke mottatt det.

Ved aa mottage Kristi fuldbragte verk kan du overfor Gud bli en gjældfri mann, hvem ingen mere kan kreve. Saa vaag det!

Med all din møie og alle dine forsett kan du allikevel aldrig faa dekket din skyld overfor Gud, saa her er intet annet valg, enten aa tvile paa aa kunne faa en god samvittighet og fred med Gud, eller aa tro paa Guds ord: "Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger og dine synder kommer jeg ikke ihu." (Esaias 43, 25.)

— *Fr. Muller.*

Dom og frelse for de første mennesker.

(1. Mos. 1—7.)

1. *Guds godhet.*

Gud sa: Det bli lys. Og det blev lys. Og Gud saa at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket (1, 3—4). Gud saa paa alt det han hadde gjort, og se det var saare godt (1, 31).

2. *Menneskenes ondskap.*

Slangen daarte mig og jeg aat (3, 13). Herren saa at menneskets ondskap var stor paa jorden og at alle dets hjertes tanker og paafund bare var onde den hele dag (6, 5).

3. *Guds hellighet og dom over synden.*

Jorden skal være forbannet for din skyld (3, 17). Og Gud drev mennesket ut, og foran Edens have satte han kjerubene med det luende sverd som vendte sig hit og dit, for aa vokte veien til livsens tre (3, 24). Og Gud utryddet hvert liv som var paa jorden (7, 23).

4. *Guds forjettelse.*

Jeg vil sette fiendskap mellem dig og kvinnen og mellem din ætt og hennes ætt; den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl (3, 15). Synden ligger paa lur ved døren, og dens attraa staar til dig, men du skal være herre over den (4, 7). Til Noah: Jeg vil oprette min pakt med dig (6, 18).

5. *Frelse for de første mennesker.*

1) *Frelse fra ugudelighet og fra syndens makt.*

Paa den tid begynte de aa paakalle Herrens navn (4, 26). Enok vandret med Gud (5, 22). Noah var en rettferdig og ulastelig mann blandt sine samtidige. Noah vandret med Gud (6, 9). Han gjorde i ett og alt som Gud hadde befalt ham (6, 22).

2) *Frelse fra timelig straff.*

Du skal gaa inn i arken du og dine sønner og din hustru og dine sønners hustruer med dig (6, 18).

3) *Frelse fra evig straff.*

Enok vandret med Gud; saa blev han borte, for Gud tok ham til sig (5, 24).

Søger Herren, medens han finnes, kalder paa ham den stund, han er naer!

(Esaias 55, 6.)

HYRDEN
Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.
Rev. Johan Hilland, Editor.
3723 Victoria Ave., Regina, Sask.

Published monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to
Rev. J. J. Akre, Manager,
Melville, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the Rundschau Publishing House, Winnipeg, Man.

PROVOST KREDS SOM BEKOSTER UTGIVELSEN AV DETTE NUMMER AV HYRDEN HILSER ALLE BLADETS LESERE OG ØNSKER BLADET TILLYKKE MED DEN NYE DRAGT.

EDITORIAL

Hyrden paa flyttefot. Igjen er vort lille blad, Hyrden, blit forflyttet og har skiftet format. Dennegang er det havnet i storbyen, Winnipeg, Manitoba, og paa "ridestellet skal storfolk kjennes." Det var derfor ganske naturlig at bladet ogsaa maatte faa andre "klær" paa sig. For det sier ikke saa litet nemlig aa bli plutselig overført fra Main Street i det lille Estevan til Portage Avenue i det store Winnipeg. Nuja, dette kan høres litt rart ut; men vi ville bare faa slaa fast, at om Hyrden har skiftet dragt, saa har det ikke skiftet indhold. Det vil fremdeles ha sin opgave aa bringe den uavkortede Guds sannhet om Synd og Naade til sine lesere.

Men det vil komme til aa bringe dette i større utstrekning enn før, ti bladet kan nu bringe dobbelt saa meget lesestof til sine holdere enn tidligere.

Vi skylder i første rekke aa takke Gud for at vi kan ennu senne ut "Hyrden." Vi vet at mange har sett sig trett og lei paa den lille "lappen" som kom en gang iblant til deres hjem. Vi vet at det var nokk til aa ta motet og interessen for Hyrden fra nogen hver; men som vi har saa ofte sagt, vi haapet paa bedre tider ogsaa for Hyrden. Og nu kanskje disse bedre tider indvarsles med det nye format og den billige pris. Ti nu kan nemlig Hyrden faaes for kun femti cents pr. aar. *Femti cents.* Der burde ikke være et eneste hjem i hele vor kirke i Canada som ikke kunde makte aa betale *femti cents* for det eneste kirkeblad vi har innen vort distrikt. Og vi haaper at det nye format, det rikere lesemateriale og- *saken* vil bære bladet vort fremover til aa bli en sukcess innen dette aars utgang.

Men vi vil nest Gud, ogsaa takke vor kjære Formand J. J. Akre for dette nye tiltak med Hyrden. Han har vært den drivende kraft til aa faa denne forandring istann. Og maa det bringe ham megen glede. Og den største glede for ham og for oss alle vil være at de mange gamle abonnenter kommer tilbake og at der strømmer inn til postkontoret i *Melville, Sask.*, hvor Formand Akre har sin adresse en ustyrtelig masse nye abonnenter i 1934.

Se, hvad andre gjør. Det er en merkelig psykologisk foreteelse iblant nogen av oss, at naar andre synes aa ha heldet med sig i sitt arbeide saa blir vi motløse. "Se, hvad de kan faa til!" Istedetfor aa ta ennu kraftigere fatt med det vi selv har og se til at den egenart som kjennetegner Den Norsk lutherske kirke i Canada ikke svinner hen i det blaa, saa gaar man der og drømmer store drømmer om foretagender sammen med de "store." Ja, vor kirke og vort menighetsfolk har sin *egenart.* Den er nedarvet, den kan ikke endevendes selv paa fremmed jord. Og la oss føie til dette: La det være slutt med aa regne alt ut i dollars og i center. Det som det gjælder om til syvende og sist er om vi er *Tro.* Dette gjælder vort blad "Hyrden" saa vel som alle andre foretagender innen vort samfund. Maa saa interessen for vort blad svinge sig op over igjen i det nye aar. Tenk, om alle tok fatt. Tenk, om vi lot de sure miner fare og med glede arbeidet sammen, hvor det skulde lette paa laset for de faa som nu strever med det. Maa Gud gi oss den naade for sin kjærlighets skyld.

En annen ting. Der er en foreteelse innen vor kirke som vi for vor del synes ikke er som det skal være. Man har i det siste aaret begynt med aa offentliggjøre, tildels med "skutt sats," de menigheter og navnene paa de prester som har vært saa heldig aa kunne indbetale det fulde beløp til budgettet. Det at en menighet har vært saa lykkelig aa kunne gjøre dette er aldeles utmerket; men det skulde ikke publiseres. For tenk paa alle dem som gjerne ville være med blant disse lykkelige, *men ikke kan.* Der er menigheter blant oss som har krav paa anerkjennelse selv om de ikke har kunnet senne inn til Hovedkontoret i Minneapolis det fulde beløp de var ilignet paa budgettet. Vi tar kanskje feil; men det smaker litt av selvros dette og det skulde være banlyst fra Kristi menighet. Man kan kanskje si, at det er ikke den enkelte menighets skyll, at de saaledes blir stillet frem i dette rosenskjær; la oss da rette denne kritikk til rette vedkommende, hvem det nu enn er. Ti om hensikten er god, saa helliger den i dette tilfelle ikke midlet.

En mors kjærlighet

Av Zacharias Topelius.

Hvorfinnes kjærlighet som til døden
er uforandret og ufortrøden,
der som en engel omkring oss svever,
som giver alt, men som intet krever?
En saadan kjærlighet ren og varm,
den finnes kun i en moders barm.

Hvert baand er selvisk som hjertet binder;
det kyss som brenner paa brudens kinner;
den hulde favn som en søster rekker;
den spee arm som et barn utstrekker;
vaar beste venn har vel og en bønn —
kun moder venter sig ingen lønn.

Og hvem kan gi oss hvad hun oss skjenker
den første tanke som barnet tenker:
den første bønn som det frem kan stamme;
den første kjærlighets rene flamme;
det første ord om aa være sann
og elske frihet og fedreland?

Saa lønne Gud, hvad vi ikke lønner,
vaar moders kjærlighet, haap og bønner.
Det er hans kjærlighet fra det høie,
som speiler sig i en moders øie,
det er som solen vi ikke ser,
naar hennes øie ei straaler mer.

Mors oversettelse

Nogen menn satt og fortalte om de forskjellige bibelvorsettelser; en foretrakk den norske, en annen den danske, en tredje den engelske.

"Jeg foretrekker min mors oversettelse," var det en som sa.

"Hvad? Har din mor oversatt bibelen?"

"Ja, hun har; hun oversatte den for oss barn ved sitt daglige liv. Hele hennes vandel hjemme var en oversettelse av bibelens tekst."

Kjærlighet

En liten gutt sa engang at han elsket sin mor "av alle krefter."

"Hvad mener du med det?" spurte nogen ham.

"Jo," sa han. "Vi bor i fjerde etasje. Kullboden har vi i kjelleren. Mor er svak og har meget aa gjøre. Derfor ser jeg efter at vi bestandig har kull i boksen — jeg bærer den op selv, ser du, og det er saa tungt at jeg maa bruke alle mine krefter for aa kunne gjøre det."

Kirkelige forhold i Rusland

Hvordan er de kristnes stilling efter 5-aarsplanen?

Professor Olaf Moe ved Menighetsfakultetet i Oslo, Norge, har i flere aar staat som leder av hjelpearbeidet for de lutherske kristne i Rusland har uttalt sig om ovenstaaende som følger:

— Iindsamlingen som vi foretok til hjelp for de russiske flyktninger i Harbin har fort frem for saa vidt som de fire hundrede flyktninger for lenge siden er kommet til Brasilien. De har begyndt aa grunnlegge en koloni der. Men de mangler ennu midler til den endelige bureisning. I Norge er der indsamlet ca. 12,000 kroner til dette formaal. Og den norske kirke har for saa vidt ydet et forholdsvis meget stort bidrag. Men vi er fremdeles nødt til aa paakalle vore kristnes offervilje til fullførelse av dette redningsarbeide, ellers blir jo hjelpen bare halvveis.

Med hensyn paa dette spørsmaal om den kirkelige situasjon i Rusland ser det ut til at en "kirkelig 5-aarsplan" siktende til utryddelsen av all religion i Rusland synes aa bekrefte sig. Vistnok har søvjetmyndighetene officielt fralagt sig en slik plan, men at de "gudløses forbund" i hvert fall har fattet denne plan, og at dette forbund støttes fra Rusland gjør det klart at de religiøse forhold i den siste tid heller er blit værre enn bedre. Det lutherske presteseminar i Leningrad er fremdeles i virksomhet, men synes truet i sin eksistens.

De kirkelige liv i Rusland gaar fremdeles sin gang, men blir mer og mer vanskeliggjort. Hvad spesielt den lutherske kirke angaar, er det nu bare i de større byer mulig aa holde dens liv oppe. De tyske kolonister som jo har utgjort en vesentlig del av den lutherske kirkes medlemmer er fordrevne fra sine kolonier, og mange vandrer om fra sted til sted uten aa finne en fast bopel. Svært mange menigheter har mistet sin kirke, og det blir stadig vanskeligere aa opdrive de nødvendige pengemidler til aa opretholde det kirkelige arbeide. For øieblikket er der av de ca. 90 prester som den lutherske kirke i Rusland hadde i sin tjeneste for nogen aar siden bare vel 50 igjen. Av disse er en forholdvis stor del utdannet ved det Lutherske presteseminar i Leningrad. Gudstjenestene kan bare holdes i de sogn, som har en prest. I menigheter, som ingen har, samles menighetene til gudstjenesterne uten prest og ber, synger og bekjenner sin tro sammen. Derved undgaaes at nogen blir utvalgt til "kultustjener" og blir forfulgt.

Indførelsen av 6-dagersuken er meget forstyrrende for det gudstjenestlige liv, da alle arbeidere og tjenestemenn maa arbeide om Søndagen. Derfor blir der i mange kirker gudstjenester ogsaa søndag aften. Gudstjenester i private hus er i den siste tid blit forbudt, saa at mange menigheter som ikke lenger eier sin egen kirke mer kan holde gudstjeneste. — *"Dagen."*

Fra Arbeidsmarken Vor.

Pastor Albert M. Vinge har opholdt sig i Melfort, Sask., en tid og holdt en rekke møter i kallet.

Missionskomiteen for Canada distrikt har hatt møte i Moose Jaw i dagene 29de til 21 te januar. Samtlige komiteens medlemmer var tilstede.

Pastor Johan Hilland som nu betjener Menigheter i Wilcox, Viceroy, Ogema, Lajord, Penzance og Craik har paa indbydelse lovet aa holde en rekke møter i pastor C. L. Jothens kald, Govan, Sask., i slutten av Februar. Pastor Hilland har ogsaa paa indbydelse av Augustana Synoden holdt endel gudstjenester i Regina, Sask.

I Midale, Sask., har man gaaet igang med et Bibelkursus som skal vare en maaned. Mr. Robert Trystad sammen med Mr. H. L. Egland staar for arrangementet med kurset. Det tok sin begynnelse den 5te Februar og skal slutte den 4de Mars. Lærere ved kurset blir pastor A. M. Vinge, Lake Alma, Sask.; pastor Chr. Hoversten, Ambrose, N. D.; Mr. Robert Trygstad, Macoun, Sask., m. fl.

Dr. O. A. Tingelstad, bestyrer av Pacific Lutheran College, har vært meget syk efter en operation han maatte underkaste sig Juledag. Der er dog haap om at han vil komme sig. Bed for ham.

Memorial wreathe. In loving memory of Ole Lund, who passed away at Viking, Alberta, February 5th, 1933.

There is a sad but sweet remembrance,
There is a memory fond and true,
There is a token of affection, father,
And a heartache still for you.
(Ever remembered by the family). Mrs. P. J. Wangsness has donated $5.00 to Hyrden in memory of her father, for which we wish to thank her.

Subskription til den Første Norske Lutherske kirkes byggefond, Winnipeg, Man.

Fra prester, kvindeforenninger, ungdomsforeninger og Lindremissionsforeninger i U. S.A. og Canada.

Før rapportert	$ 243.15
Salem Luther League, Torquay, Sask.	2.00
Hamar Luth. Ladies' Aid, Broomhead, Sask.	2.00
Søndre Sask. Indremissionsforening	2.00
Total	$ 249.15

Winnipeg, Man.

Før rapportert	$1,838.08
En ven	1.00
Ted Hofto	2.00
Lise Stenrud	5.00
Pete Kvien	1.00
Fru T. J. Langley, Birch Hills, Sask.	2.00
Martha Klebo. (Tidligere $15.00)	25.00
Total	$1,874.08

Paa subskriptionskomiteens vegne vil jeg herved si hjertelig tak til alle som har ydet til byggefondet. Maa jeg serskilt faa takke prester, foreninger og andre udenfor Winnipeg for den velvilje som er lagt for dagen ved at gi de $2.00 som Kvindeforeningen og Luther League her i Winnipeg bad om i et cirkulære brev som blev udsendt for over et aar siden. De foreninger som endnu ikke har sett sig istand til at yde $2.00 før vær snil at overveie det paa nytt og saa send os denne lille gave. Liste over de summer som samles utdenom Winnipeg vil faa en særskilt plass i det nye kirkehus i Winnipeg. Kom og bli med.

Venligst,
H. L. Uruess.

Prince Albert Kreds av Den norsk lutherske kirke i Canada holdt sit høstmøte i Immanuel menighet, Parkside, Sask., pastor C. L. Dalseides kald fra 3—5 November, 1933. Alle kredsens prester var tilstede. Pastor Mandsager fra North Battleford holdt aapningsprekenen. Pastor O. L. Falkeide, Meadow Lake, ledet forsamlingen i andakt fredag morgen. Møtets samtaleemne var 1. Tess. 5. kap. som blev indledet av pastor I. C. Dahl, Medstead, Sask. Hovedtanken i indledningen var: "Vaaker!" "Sover ikke!" Pastor J. P. Tandberg talte om "Herrens dag."

Formiddagsessionen blev ledet av kredsens formann, pastor T. J. Langley. Mr. George Akre fra Birch Hills holdt andakt. Pastor Langley begynte samtalen. Miss Gladis Akre sang flere sanger; meget vakkert. Flere deltok i samtalen.

Lørdag efterm. holdtes forretningsmøtet. Det blev foreslaatt og vedtatt at bestyrelsen blev gjenvalgt. Pastor Langley gav nogen oplysninger i forbindelse med Lægmandsforeningen kasse. Det blev foreslaat og vedtatt at pastor Falkeid brukes i kaldene i kredsen den tid av aaret det er vanskelig for ham aa komme frem paa hans eget virkefelt. Pastor Tandberg talte om "Hyrden" og om "Lutheran Voice." Lørdag aften holdtes møtet i det engelske sprok. Der var taler ved flere, megen sang og musikk. Søndag var der høimessegudstjeneste med nadver. Altertjenesten utførtes av pastor Dalseide og preken av pastor Langley. Samtalemøtet forsattes søndag eftermiddag. Og søndagskvellen var der gudstjenester baade i Parkside og Concordia menigheter. Presterne Langley og Falkeid talte i Concordia, og Tandberg, Dahl, Mandsager og Dalseide i Parkside.

Der var megen og god salmesang, soloer og duetter paa møtet. Pastor Mandsagers solo maa nevnes. Der var godt fremmøte og megen gjestfrihet utvist fra stedets befolkning. Gud signe ordet paa hjerterne.

Ivar C. Dahl, Sekr.

Ordinasjon. Søndag den 4de Februar, 1934, blev kandidat Selmer O. Hilde av Bethania menighet, Donalda, Alta., paa kald fra Bethesda menighet, New Norway, Alta., ordinert i sin hjemme menighet. Ordinasjonen blev forrettet av Formand J. J. Akre assistert av prestene A. Tveit, I. Saugen, og J. Rødvik. Kandidat Hilde blev dimittert fra Luther Seminar i 1932. Han skal være hjelpeprest hos pastor. Nels Carlson og er allerede med hustru og deres lille sønn tilflyttet sit kald. Hans adresse er: New Norway, Alta. Vi ønsker ham Guds velsignelse i arbeidet.

Pastor Peter B. Stolee med familie er tilflyttet sit kald og er nu bosat i Lea Park, Alta., som er hans adresse. De bor i et "loghus" som er deres hjem midlertid.

Missionskomiteen har besluttet aa kalde en prest til Glendon, Alta., og omliggende missionsmark. Dette bir dog ikke før til neste sommer.

Emisær Ole J. Tveiten, Piney, Minnesota, har siden han sluttet sit arbeide i Rainy River kaldet i Ontario betjent fire menigheter i Manitoba og beretter at arbeidet har god fremgang.

Norsk Luthersk Ungdomstevne i Camrose, Alta.

KORSTOG MED KRISTUS.

Fra 22de til 23de januar blev der i Den norsk lutherske kirke i Camrose, Alta., holdt et stort ungdomsstevne med deltagere fra forskjellige steder av central-Alberta. Et antal av fem hundrede hadde møtt frem til stevnet og kirken var saaledes overfyllt fra dag til dag. Det er det største stevne som har vært holdt siden forbundets stiftelse i 1916 og de som kom blev ikke skuffet.

Stevnet blev aapnet lørdag aften av Mr. John Walker, som hilste delegaterne velkommen. Han aapnet møtet med med frie bønner. Prof. Edwin Bergh, formann for Camrose ungdomsforening ønsket Forbundet velkommen til Camrose og uttalte ønsket om Guds rike velsignelse over stevnet. "Disse stevner," sa han, "har altid bragt rik velsignelse til Camrose ungdomsforening."

Programmet for dette møte var vellykket. Der var sang og musikk av Camrose ungdomsforenings musikkforening. Duetter av Miss H. Hafso og Miss Sorenson. Emnet som var valgt for møtet "Korstog med Kristus" blev inledet av pastor P. Lerseth, Bawlf, Alta. Han gav oss en grei og indholdsrik tale over dette emne. Han gikk ut fra 2 Kongebok, kap. 20. "Saa sier Herren, beskikk ditt hus." Og han rettet det spørsmaal til forsamlingen som staar skrevet i det 15de vers: "Hvad er sett i ditt hus?" Han talte saa om de mange hjem som ikke er i korstog med Kristus idag, men med verden. Grunnmuren for et hjem skulde være Kristus Jesus. Kristus skulde være bygningsmaterialet for baade hjem og kirke, kommune og land. Da først blir det korstog med Kristus. "Vore skoler," sa han, "overlæsser barna vore med saa meget andet at der ikke blir rum tilovers for kristendommen."

Søndag hadde vi et deilig veir. Kl. 10

var det bibel-klasse. Kl. 11 Gudstjeneste med nadver ved stedets prest, Nels Carlson. Tekst: Matt. 26, 26—28. Han talte alvorlig om Jesus som gav sitt legeme og blod for oss. Og vi mottar ham gjennem naademidlerne, av naade, ved troen, idet vi nyter hans legeme og drikker hans blod. Omkring hundrede deltok i nadveren. De forrettende prester var pastor Ivar Saugen og pastor Nels Carlson.

Eftermiddagens session begynte kl. 4,30 efter at middag var servert i kirkens basement. Møtet blev aapnet av formannen og overlatt til Camrose College, som hadde forberedt et sang- og musikkprogram for anledningen. Med prof. Chester Rønning ved orgelet marsjerte saa skolens sangkor inn og stod med bøiede hoder mens stud. Ernst Nygaard holdt en kort bønn. Prof. Harald Rønning, som ledet møtet leste fra Joh. 1, 35—45 og troesbekjennelsen blev istemt av forsamlingen. Sangkoret sang endel av de gamle kjente salmer og sanger som ledet alles tanker hen paa de skatter de gamle tok med sig fra sine barn—og ungdomsaar hjemme i Norge. Prof. C. Rønning ledet koret. Stud. Arnold Hoveland leste et stykke om: "Hvad slags fornøielser skal en kristen ungdom delta i." Pianosoloer av Misses H. Hafso og Miss P. Lorentzen. Misses L. Lindgjerde og C. Magneson talte over emnet: "Det Internasjonale Ungdomsforbund." Stud. L. Lomness spilte en pianosolo. Samtlige er studenter ved Camrose College.

Kveldsmøtet begynte kl. 7,30 med vekslende sang og taler. Lederen hadde valgt en rekke gamle norske sanger som gjorde et sterkt intrykk paa forsamlingen. Lærer Egil Schønning sang en solo: Nasaret. Bestyreren av Bibelskolen, pastor Paul Nyholm talte over "Korstog med Kristus i Skolene." Prof. Chester Rønning talte over "Korstog med Kristus i Samfundslivet." "I gamle dager," sa taleren, "gikk de gamle korsdragere frem med sverd og spyd som vaapen; men vi maa bruke Guds ord." Tekst: Neh. 5, 6. Taleren rettet dette spørsmaal til de kristne korsfarere av idag: "Skal vi høre paa skriket ute fra verden idag og intet gjøre? Nehemias talte ikke for konfiskation men for gjenoprettelse. Det er paa tide vi vaakner og gaar korstog med Kristus."

Paa forretningsmøtet mandag blev Mr. J. Walker gjenvalgt som Forbundets formann. Om eftermiddagen fortsattes samtalen ledet av pastor Ivar Saugen, Viking, Alta. Der var ogsaa andre emner som blev behandlet som følger: "Foreningernes maal" av Mr. S. Hilde; "Emnesystem," av Prof. E. Bergh; "Musikk," av Prof. C. Rønning. Alt var interessant og lærerikt.

Mandagskvellen drog store skarer avsted igjen til kirken. Pastor G. M. Trygstad talte over emnet: "Korstog med Kristus i missionsgjerningen." Det var en meget interessant tale. Taleren mente at nu var anledningene rikere enn før. Reiseforholdene var lettere enn for tyve aar siden. Der er en stor lengsel efter Kristus over hele verden. Ja, endog jøderne spør efter Kristus. Pastor Ivar Saugen talte tilslutt og formann takket alle for utvist gjestfrihet blant stedets befolkning. Det var tre uforglemmelige dager for oss alle.

— *E. Nygaar.*

Ydmyghetens Vanskelighet.

Tenk, hvor vi støvets mennesker har venskelig for aa være ydmyge. Der er mangen en menighet som har været stolt over sin fremgang og sett ned paa andre som ingen fremgang hadde, med en viss overlegenhet. Men saa kom reaksjonen. Den blide aandelige søndenvind vendte sig plutselig om til bitende kold nordenvind, og det blev koldt fra hvilken kant det blaaste. Man fikk erfare at der kunde blaase baade søndenvind og nordenvind i Guds have.

Men naar nordenvinden blaaste, blev de som ingen personlig livsvarme hadde, hurtig kolde. Det skal megen ytre fyring til i de hus hvor man har mennesker med lav temperatur i legemet. Og den blide aandens himmelske søndenvind kan nokk undertiden hjelpe til aa blaase opp stolthetens vesen i faldets natur og varme opp selvets stemningsliv—saa man blaases opp istedetfor aa varmes opp—bli "blrennende i aanden."

Derfor har mangen en menighet og mangen en forsamling og mangen en predikant tatt æren fra Gud naar de hadde fremgang. Og jo større fremgangen var, desto større var faren.

— *"Dagen."*

Fra Missionsmøtet i Skandia menighet, Armena, Alberta.

Ved Pastor A. K. Odland.
(Fortsettelse fra forr. nummer.)

Lørdag formiddag: Bønnemøta fra kl. 10 til 10.30.

Efter bønnemøtet, begyndte formann Akre samtalen over emnet. Det er et gledens budskap. Paa grunn av synden liker de ikke aa høre budskapet. Det blir et gledens budskap for dem som tar imot det og blir frelst. Skal de bli frelst maa de renses fra sin synd, saa de tar imot frelsen Budskapet er dobbelt: Lov og Evangelium. Man maa først bli syk før man søker legedom. Arbeidet er ikke forgjeves. Nevnte tilslutt noget om aa gi tiende.

Past. H. T. Egedahl:—Esaias levet 200 aar før det Babyloniske fangenskap. Han kom for aa forkynne straffedom fordi de ikke vilde høre Gud. Preften ser frelsen ikke alene for Israels folk, men ogsaa for oss.

Past. S. Wessel fortsatte. Han talte i tilknytning til Aab. 10: Den lille aapne bok.

Lørdag formiddag:—Andagt ved Mr. A. G. Lewis fra Camrose. Formann Akre gav et kort overblikk over hvad han hadde talt paa formiddagen. Gud maatte tukte sitt folk og saa maa han ofte tukte oss. Saa kommer det gode budskap om frelse og utfrielse.

Dr. Bergsaker fortsatte samtalen. Esaias var budbæreren. Den største av alle budbærere var dog Jesus, som kom ned fra herligheten i Himlen for abringe oss dette glade budskap. Gud har kalt oss til aa bringe budskapet ut. Arbeidstiden er kort, men naar vi ser paa somme kan vi være fristet til aa tro at de mener at de har en evighet aa arbeide i. Men Jesus sier: "Arbeid medens det er dag, natten kommer, da ingen kan arbeide." Han ynkes over folket. "Opløfter eders øine og se markene, de er alt hvite til høsten." Han pekte paa evangeliets utbredelse fra Apostlenes dage av, inntil det endelig kom til vaart fedreland. Vi reiste fra Norge med Salmeboken, Katekismen og Bibelen paa kistebunnen. Disse er nødvendig ballast paa livets reise. Man-ge unge menn staar og venter paa aa bli sent ut. Nu er ikke tid til aa hvile. Nu er det tid aa arbeide.

Mr. J. E. Bergh:—Hvorfor gaa til gudstjeneste? For aa lære mer om ham som kom for aa frelse. Prester, Søndagskolelærere og Bibelklasselærere er budbærere.

Mr. A. G. Lewis:—Ansvaret for aa utsenne budbærere hviler paa oss menighetslemmer og ikke paa kirkens styre og prester. Det er vi menighetsfolk som skal sende dem ut.

Mr. Løvseth og Hanson fra Camrose, samt Mr. A. J. Fløtre fra Bulyea, Sask., avla korte vidnesbyrd.

Past. N. Carlson: — Arbeidsmarken er gitt oss av Gud. Kristenfolket er et meget anbetroet folk. Det mest anbetroede. Naar vi gaar ut i denne gjerning vil Herren være med oss. Vi kan være frimodige naar vi gaar ut paa *hans* befaling med *hans* budskap og med *hans* midler. Gaa i tro. Troen er ogsaa en Guds gave.

Dr. Bergsaker: — Her skulde vel ikke vare nogen her som ikke har tatt imot dette budskap? Du trenger dette budskap. Har du ikke tatt imot det, saa ta imot det idag. Bare du kunde se din stilling idag. Det kan snart være for sent. Jesus gikk forbi toldboden og sa til Matteus: "Følg mig!" Og han fulgte ham. Dette var denne unge manns lykke. Saa skulde du gjøre. Nu er anledningen. "Veien til Helvede er brolagt med gode fortsetter," sa Luther.

Lørdag aften:—Formann Akre begynte samtalen, hvoreifter Past. N. Carlson fortsatte. Vaar arbeidsmark er hele verden. Om det bare er en norsk, svensk eller tysk kirke, saa er det ingen kristen kirke. Luther var ikke grunnleggeren av vaar kirke. Det var Kristus som grunnla den. Vi er en kristen kirkke. Vi tror paa store "Conventions" og bryr oss ofte litet om de almindelige gudstjenester. Vi leier prest til aa tjene Gud for oss. Se paa sekterne hvorledes de arbeider. De reiser fra hus til hus og selger sine bøker og taler med folk. *Vi har ogsaa literatur, men vi setter prisen saa taarn-høit at ingen kan kjøpe.*

Dr. Bergsaker:—Om kirkerne toges bort saa vilde nabolagene være farlige aa bo i. Fritenkeren Ingersoll bygget sitt hjem nær en av de største kirker i New York fordi han visste at der kunde han faa bo i fred, uten aa være ræd for aa bli drept. La oss ta vore barn med oss til alle gudstjenester. Kjærlighet til Gud ytrer sig i tjeneste.

Past. K. O. Kandal: — "Han kom til sine egne og hans egne tok ikke imot ham." Om vi skulde reise hjem for eks. til Norge for aa besøke vore kjære og de ikke vilde ta imot oss, hvordan vilde vi føle? Vi venter at de vil ta vel imot oss, selv om vi ikke har nogen gave aa gi dem. Jesus kom med frelsens gave, men de tok ikke imot ham.

Søndag formiddag var der gudstjeneste med missionspreken ved Dr. Bergsaker. Som tekst brukte han Johannes 11, 28 "Mesteren er her og kaller paa dig." Jeg vil ikke forsøke aa gjengi noget av prekenen. Den var saa gripende at jeg helt glemte aa ta noget referat. Dypt og alvorlig blev det lagt oss paa hjerte at Mesteren er her og kaller paa oss—til frelse—til tjeneste. Et offer blev optatt til Indremissionen, som sammen med en kollekt som blev optatt søndag aften beløp sig til $60.—

Søndag eftermiddag var der Nadværgudstjeneste. Formann Akre talte til Skriftemaal og stedets prest. Past. N. Carlson meddelte Nadverden, assistert av formann Akre. Efter Nadverden fortsattes med samtale over emnet.

Søndag aften fortsattes med samtale og vidnesbyrd. Dr. Bergsaker holdt da gudstjeneste i Camrose, hvor ogsaa et stort offer optoges til Indremissionen.

Saa var ogsaa dette møte tilende. Det var et velsignet møte. Ved aftensessionerne samt søndag eftermiddag bruktes det engelske sprog. Kvinderne serverte middag og aftensmat i kirkens basement.

Vi var saa inderlig glad for aa ha Dr. Bergsaker med oss. Han og formann Akre var utrettelige i aa forkynne det glade budskap og budskapet blev til glede og velsignelse for oss alle som fikk lov aa lytte til dem.

Det er av stor betydning for oss her i Canada aa faa ha saadanne møter for aa behandle missionssaken. Paa grunn av det financielle trykk som hele verden lider under, har det vært særlig tungt for vor kirke i Canada de sisste aar. Der skal stor frimodighet til for aa kunne holde ut i arbeidet. Missionspresternes lønninger er blitt reduseret gang paa gang, inntil nogen av dem nesten ingen løn har, da menigheterne ikke har vært istand til aa betale dem den løn de har lovet. Dr. Bergsaker oplyste oss om at vaar kirke har 205 prester i Indremissionens tjeneste. Disse prester betjener 480 menigheter. I Canada har vi 25 indremissionsprester med over 100 menigheter og prekeplasse. Herav ser vi at Indremissionspresterne i Canada har over dobbelt saa mange menigheter aa betjene som Indremissionsprestene i De Forenede Stater. Naar vi saa tar i betraktning disse uendelige vidder som vore prester maa fare over her i Canada, saa kan vi ikke vente store resultater eller snar fremgang i arbeidet. Vi trenger minst $35,000.— aarlig for aa kunne drive arbeidet som det bør drives, men naar vi kun faar halvdelen av denne sum for vort Indremissionsarbeide, tør vi heller ikke vente mer enn halve resultater, om vi tør vente saa meget.

Trods disse vanskeligheter utfører vore prester sin gjerning i troskap, uten klage. I tro til Gud strever de i vingaardsarbeidet. Maa Herren velsigne dem og gi dem frimodighet til aa holde ut.

De to-tre sisste aar er mange av vort folk flyttet fra de tørre strøk i sydre Sask. og Alberta, nordover til nye steder. Det er vor plikt aa følge disse med livets ord og Herrens Sakramenter. Dertil svekkes de menigheter hvor disse folk flytter fra. Skal ikke missionen trede støttende til, saa vil disse menigheter gaa tilgrunne. Somme holder paa aa gaa til grunne. Hvad skal vi gjøre? Vi mangler midler til aa hjelpe dem med. Montro det er Herrens vilje at det skal være slik? Canada er hovedsagelig en indremissionsmark. Dørene er aapne for oss. Gud vil at vi skal bringe hans frelses evangelium videre ut. Mens vi venter, av mangel paa midler, gaar sekterne og de reformerte kirker inn og optar marken. Vi kan ikke undres paa om vort folk slutter sig til disse, naar de ser at vi intet kan eller vil gjøre for dem. De reformerte kirkesamfunn er nu saa gjennemsyret av modernismen at det er et spørgsmaal om Gud kan bruke dem lengere, om de virkelig er arbeidere i Herrens vingaard. Ansvaret hviler derfor saa meget tyngre paa oss som ennu har det uforfalskede livets evangelium iblandt oss. Venner, hvorfor staar vi tilbake i arbeidet? Er vi saa fattige paa jordiske midler at vi ikke kan mer? En ting vet jeg at vi er fattige paa og det paa kjærlighet til Gud og udødelige menneskesjele. Det er sant hvad en av talerne sa under missionsmøtet, at vi har penger til aa legge ut baade her og der, til dette og hint, til unødvendige ting, men naar det gjeller Herrens sak — Sjeles frelse — da er vi saa fattige at vi har intet aa gi. Maa Herren vekke oss op saa vi lærer aa forstaa at de gaver han har betroet oss er hans, at vi er bare husholdere og en dag skal avlegge regnskap.

— *A. K. Odland.*

OUR FAMILY COLUMN

Seeds of Kindness.

A little boy with his guardian went for a stroll in the woods, and they had not gone far when they came upon a pair of old wooden clogs. The little boy, who was full of mischief, decided to fill them with pebbles, but his guardien's hand was laid on his shoulder, and he was told that that was the wrong kindness. Instead, the guardian put a few silver coins in them, and he and the little boy hid themselves to see the results. Presently the owner of the clogs came along, and they saw that it was an old man, who, when he found the coins, went down on his knees and thanked God, for he had two children starving for want of bread.

So let us not scatter thorns, but roses to them around us.

Good advice.

A young lady, who was in doubt about God, wrote to the editor of a church paper, and asked him if he could tell her how to find out that God was all that the Bible said He was. The editor replied with only one sentence, thus: "Live as if He was so."

Sometime afterwards the young lady wrote again to the editor, thanking him, and added: "I have lived as if God was so, and He is so."

How simple! But how Sublime. When we drop all speculation about God, and just believe His Word, we shall have a similar experience.

Neglecting His Opportunity.

A Man once travelled seven hundred miles to see Niagara Falls. When he got within seven miles of the great cataract he thought he heard a roar of the falls, and asked a man working in the fields if it were not so.

The man said he did not know. Further questioning brought out the amazing fact that, though born and brought up in the place, the man had never seen the falls. He spent his whole time looking after his farm.

More foolish is the sould that lives near Christ all his life, hears the soud of Christian teaching, and is himself moved continually by Christian influence, yet never makes the final approach to the arms of the wonderful one.

Changing Ugliness to Beauty.

The children were pointing out and describing the lovely pictures they saw in the glowing fire.

The father spoke: "What was this lovely scene a few hours ago?"

One replied: "A lot of coal."

"Yes, the grate was full of ugly, black lumps, and the room looked cold and desolate. What has caused the change from ugliness to beauty?"

Another child replied: "The light that mother put to the coal."

"Yes, the flame has put beauty and energy into the cold, ugly mass," said the father.

If only we let the light of the world, Jesus Christ, come into our hearts it will give a beauty and warmth to our lives that we would otherwise never have.

— The Sunday Companion.

Climb For The View.

By The Evangelist *Rev. Lionel B. Fletcher.*

"Go forth, and stand upon the mount before the Lord."—I Kings 19, 11.

Elijah had entered the wilderness. Frightful reaction and humiliating retreat had followed the victory on Carmel. Now he was in the wilderness by himself, sitting under a juniper tree, asking to die.

Wildernesses are often entered after victories. The desire for death often comes after an exulting experience of life. Physically, the best remedies are sleep and food. When Eliajah a woke God saw that an angel fed him and put him to sleep again, like a tired child, before he faced him with a renewing spiritual experience.

Then God called Elijah away from his sense of defeat. It was a dangerous mood to entertain. The greatest spiritual leaders have had similarly depressing experiences, although the outside world was acclaiming them as mighty men. Outsiders never know the moods and experiences of their heroes and leaders.

It is well to prepare for the black and dangerous moods. They come to all intense natures. They must neither be entertained nor encouraged. They are harmful to ourselves, dishonoring to God, and disastrous to future power. Many magnificant careers have been ruined by entertaining dangerous moods and being dominated by them.

For Elijah it was an experience of great value. He was shown how the sense of defeat could be banished by a good sleep, a good meal, and renewed spiritual vie from a mountain peak.

God showed him what he would show us—that a man who gives way to discouragement is defeated before the battle is really begun. For the tired-out servant of God, there is the common sense was of

recuperation by taking rest and caring for the body, and then there is the spiritual inspiration to be had by climbing the mountain, where a renewed spiritual vision may be obtained.

It is the duty of all Christians at certain times to take a rest, and to climb for the view. As we face the future it is well to remind ourselves of these things, so we may make the coming days times of real spiritual culture.

Take the stages in Elijah's life and apply them to your own life. God found him in despair, overwhelmed by a sense of defeat. This mood was partly physical and partly spiritual—but it was the case of a worn-out body dominating a tired spirit.

So the Almighty recalled the prophet to his past experiences. On the mountains, he first knew God—as a lad or young man tending cattle on the rugged hills. There he had watched the eagles soaring over head; he had listened to the roar of the mountain stream; he had gazed into the wonder of the starstream sky, and in it all he had the sense of the Presence of God.

The persons who have experienced conversion, experienced the Living Christ in the soul, rarely moves from that. That is always like a mountain peak in his past experience; and in times of doubt and depression, it is well to return there, fore memory will set the music going again, and we shall be able to hear God speaking to us once more.

On the mountains in young manhood Elijah had dreamed dreams; there his eyes had grown stern with determination: there his heart had been aflame; there he was sure of God and of God's promises; there he had known that God was able to win the nation back again to Himself.

Now in more mature years the prophet stood on the mountain again, and all the past experiences, the visions, the vows, the confidence in the Almighty God, came back. "Go forth, and stand upon the mountain before the Lord,—" and as Elijah obeyed, God tore the face of nature with a hurricane of the wind. He splintered the rocks with a heaving earthquake which shook the earth, and then he let loose a fire which tore down the mountain side, adding horror to the inferno upon which the prophet gazed.

The wind died away, the earthquake passed, the fire ceased, and there was "a sound of gentle stilness." When Elijah heard it . . . he wrapped his face in his mantle."

God does his most wonderful works in absolute quietness. He builds the human body, and the mighty trees in quietness. He speaks to the human soul in "a sound of gentle stillness."

From that experience, Elijah went out to complete his work for God, and it is to that phase of power I call you to-day. There is a great temtation to mistake the tearing of the wind, the crashing of the earthquake, and the roaring of the fire for the real power of God. Elijah's weakness was in mistaking external convulrions for spiritual revolutions, and to lose the heart when the noise and shouting died away.

Now he found that his weakness did not limit God's strength. It was there—immovable—unchangeable—invincible — External. Come than to the place of real communion with God.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE COLUMN

The Fundamental Activities of the Young People's Luther LEAGUE.

By N. M. Ylvisaker.

The question is repeatedly asked what relationship there ixists between the functional activities of the Young People's Luther League. Which is the more important? Which is producing the best results? Which causes the most blessing to the individual Leaguers, the League and the Church? Especially now that the Bible Camps and the Pocket Testament Movement have been given so much prominence, some are asking if these departmental activities may not properly replace some of the other which have become or are in danger of becoming obsolete.

To answer these questions satisfactorily it is necssary to catalogue very briefly our departmental activities. Here is the list:

1. International organization with International Conventions held biennially (odd years).

2. District organizations (ten) with District Conventions held biennially (even years).

3. Circuit organizations (ninety-seven) with Circuit Conventions held annually and in some cases Circuit Rallies held semi-annually.

4. Lutheran Students' Union with Student Conventions held annually.

5. Choral Union with sängerfests held biennially (in connection with International Conventions).

6. Luther League Bible Camps with camps being located in strategic centers throughout the Church. (About twenty major camps now in operation.) One week each, annually.

7. Pocket Testament Movement covering entire League, inaugurated in 1932, with a total present membership of about 8,000.

8. Junior League Organization, sponsoring the establishment of Junior and Intermediate societies throughout the Church and encouraging the Juioor Leaguers to attend our conventions, where sessions are being arranged especially for their benefit.

9. Publications: Magazine Issue (monthly) of *Lutheran Herald*. "Better Leagues," Workers' Quarterly Magazine. Pamphlets and other literature.

10. Committee and Conference Group Meetings and country-wide visiting and speaking assignments for League officers, especially those in the General Office.

All of these departmental activities are coordinated through the General Office, where the Executive Secretary is expected to direct the interests of each department to the limit of its particular capacity. The General Office becomes therefore the dynamic back of each activity, making each activity function as efficiently and as smoothly as possible. No department is to be neglected. Every department is to be given prominence. The General Office thus becomes a great bee-hive of activity. But it has always functioned, and expects to function in the future, only as a directing agency. Each department is encouraged and expected to further its own interests to the full.

It should be apparent from this that there is in our organization not a question of degree in importance as between these various departmental activities, so that the conventions should take precedence over the Bible Camps or vice versa, the Choral Union over the League, the Districts over the Circuits, or that the Pocket Testament Movement should be the most important of all. Each has its particular function. Each has its special purpose and intention. One cannot succeed at the expense of the other. Only together, in splendid and understanding cooperation can they, each added to the other, fulfill the intentions of the youth organization of our Church in becoming a great soul-winning and soul-strengthening department of the Church itself, which always has the responsibility of leading its youth Christ-ward and heavenward.

So there is not in our organization a question of elimination of responsibility, of more or less importance, of a greater or lesser degree of blessing. Every department is important. Each has become important and necessary because of the necessity of satisfying some existing need. Each must succeed. And we rejoice only when each does actually succeed.

This past year each department has worked with especially blessed results. The International organization with the greatest Convention in its history; the Circuits with ever-increasing efficiency; the Student organization, the Choral Union, the Junior League with blessed results; the Bible Camps with approximately four thousand students and eleven thousand visitors (by latest reports); the Pocket Testament Movement with almost eight thousand members; and our publications with an ever-increasing circulation.

May God ever continue to guide our efforts with His divine benediction resting on each of these significant activities for the benefit of a youth to be dedicated surely to His great cause.

— *Lutheran Herald.*

A Young Man at Home.

A young man, who had recently accepted Christ as his Saviour, was a little troubled because he had to return to his home town, where everyone knew him, and where he had taken part in the frivolities of worldly society. His Christian counsellor told him to tell the first ten persons he met that Christ had come into his life. He did so, and from the moment he got off the train and saw an old friend he bravely witnessed for his new master. The news rapidly spread that the young man had "got religion" and was a little fanatical! His name was taken off the invitation list of many hostesses, and social temptations were thus lessened for him. He did not have to give up the world, the world gave him up.

— *N. B.*

To The Nations.

(Let someone read this poem at your next meeting.)

We have a story to tell to the nations,
That shall turn their hearts to the right:
A story of truth and sweetness,
A story of peace and light.

For the darkness shall turn to dawning,
And the dawning to noonday bright,
And Christ's great kingdom shall come on earth,
The kingdom of Love and Light.

We have a song to be sung to the nations,
That shall lift their hearts to the Lord,
A song that shall conquer evil,
And shatter the spear and sword.
For the darkness, etc.

We have a message to give to the nations,
That the Lord Who reigneth above
Hath sent us his Son to save us,
And show us that God is Love.
For the darkness, etc.

We have a Savior to show to the nations,
Who the path of sorrow has trod,
That all of the world's great peoples
Might come to the truth of God.

For the darkness shall turn to dawning
And the dawning to noonday bright,
And Christ's great kingdom shall come on earth,
The Kingdom of Love and Light.

H. Ernes Nichol.

No Depression for Billy Bray.

Billy Bray, the Cornish miner and evangelist, said that one day, when he was a little discouraged, he found himself standing on the brink of a coalpit. Someone seemed to say to him: "Now, Billy, just throw yourself down here, and be rid of all your trouble. But Billy recognized the source of the temptation, and said: "Oh, no, Satan! You can just throw yourself down there. That is your way home; but I am going to my Home in a different direction.

Questions for the Quiet Hour

Answers to the questions in the January Number:

1. St. Luke. (Luke 22, 51.)
2. David. (2 Sam. 22, 2 and Psalm 18, 2.)
3. St. Paul and Timothy (Acts 16, 6).
4. The angel Gabriel (Luk 1, 13—19).
5. "To the twelve tribes which are scattered about."

Correct answers were sent by Mrs. P. Notland, Morrin, Alta., and Mrs. E. Dyrland, Kyle, Sask.

I referatet fra Missionsmøtet I Armena, Alta., har der sneket sig inn en feil som herved rettes:

Pastor S. Wessel: "Himlenes rikke er likt en kjøbmann som søkte efter gode perler, og da han Fant en kostelig perle, gikk han bort og solgte alt det han hadde og kjøpte den. Saa verdifultt er dette budskap." Der skulde ha staatt: "Saa verdifuld er *menneskesjelen.*

Who can answer the following questions? Send your answers to the Editor of Hyrden. They must be at his office at the end of February. The names of all who send us the right answers will be published in the next issue of Hyrden.

1. Who said: "God hath made me to laugh?"
2. Which is the only Gospel that records the parable of the ten virgins?
3. How old was Moses when the Lord sent him to Pharao?
4. To whom did our Lord say: "Get thee behind me, Satan, thou art an offence unto me?"
5. Who was Lucius of Cyrene?

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. S. D. Brun, Editor, Broderick, Sask.

For some time the W. M. F. has been urging the use of more reading matter at the regular Ladies' Aid Meetings. At the District Convention in Birch Hills, this matter was briefly discussed, and now at the beginning of another year of work, we wish again to come with a reminder, and a request that each Society take this matter up for consideration.

We suggest that each Aid appoint a committee whose duty it shall be to provide good and suitable readings for each meeting. *All* the members of the Society should be encouraged to take part and material should be given out at least one meeting previous to the one at which it is to be presented, giving those who wish it, an opportunity to read over the selection before presenting it.

There should be no difficulty in securing good material. The W.M.F. sends out a packet of Literature each year, which is sent free upon request. This packet contains tracts relating to all departments of our church work. The Self-Denial tract, for instance, will provide splendid reading for several members at the meeting during Lent—that being the time for the Self-Denial offering.

Our church papers carry many devotional, missionary and other interesting articles that would reach many more if read at the Ladies Aid. We feel certain that a half-hour or so of such instructive and inspirational reading, following the usual devotion, would add much to our meeting.

You will have noticed on all our W. M. F. tracts, the three-sided W.M.F. emblem. We have the social-side—and we need it, isolated as we rural women so often are. Also we have the material side, our work, which means so much to our church. But has there not been a tendency to fall short on the third side, which we may call the spiritual or inspirational side and which should mean most of all to each of the members? Let us begin now to stress also this side and make the most of the opportunity which we have through our Societies for inspirational work.

"Read and you will know,
Know and you will love,
Love and you will serve." — *S. B.*

GENERAL NEWS

The Origin of the "Gideons."

At an hotel in Beloit, Wis., U.S.A., in the year 1882, two travellers, strangers to each other, arrived at the same time. Each was tired, hungry, and sleepy; and each asked the clerk for a room for the night. They were informed that there was but one vacant. Though each was loth to sleep with an entire stranger, they agreed to share the room. As he was about to retire, one of the men, with fear and trembling, informed his companion that he was a Christian, and invited him to join him in his evening devotions. His joy was great when he learned that his fellow-traveller was also a follower of the Lord. Instead of sleeping, these men, now brothers in the faith, spent most of the night praying and talking of the things of the kingdom, and how the travelling-men might be won for Christ. The next morning at the breakfast-table they continued their conversation, which was overheard by a third traveller, also a Christian man, who at once became interested and joined their company. The three agreed to form an organization, which, after prayer, they named the "Gideons"—motto, Judges vii. 21. This organization has grown through the years, and has been used by the Spirit of God to win many souls for Christ.—(A.L.)

Jewish Persecution Spreading.

The persecution of the Jews in Central Europe has now spread to several Rumanian cities, and messages from Bukarest give harrowing details of riots by students and grave ill-treatment of Jewish families. Business has been suspended in the Jewish quarters of several cities, and troops have been called out to deal with the rioters. The growth of a pro-Nazi movement in Rumania is thought to be at the bottom of the trouble. It is freely stated that Germany is aiding the rioters with financial backing, and that plans are afoot for placing the country under a Nazi dictatorship. Rumania has always been an anti-Semitic country, and the feeling against the Jews has been heigtened by the fact that the unpopular Madame Lupescu, King Carol's favourite, is a Jewess.

German Pastors up in Arms.

The menace of paganism to the Evangelical Church of Germany, as a result of the heresies preached by the Nazi Christians, has stirred thousands of German pastors to action. From three thousand pulpits on a recent Sunday protests were read by the pastors to their assembled congregations. Drawn up by the Pastors' Emergency Association, this protest declared: "Paganism has fought its way into our church, and many Christians are thoroughly perturbed. We pastors of the Gospel refuse to submit tamely. We owe it to our nation to resist this falsification of the truth. We hereby affirm our adherence to both Old and New Testaments as our sole guide. . . and we pledge anew our unswerving faith to Christ crucified and resurrected, and call upon our congregations not to yield, but to hold fast to the truth." The prayerful thoughts of all Christians in this country will be with their German Evangelical brethren in this hour of their trial.